

Tijd

Ja, nu.

*Of nee, wacht even.
Heeft ze nog wensen?*

Een ijsje? Een hoorntje met vanille en citroen. Van de ijsboer op de hoek. 's Avonds stond het bankje in de zon. Laatste stralen, lange schaduwen. Rillingen van de kou door haar lijf, van die fijne rillingen. Rillingen die de zon weer wegneemt.

Beetje drinken misschien. Liefst droge witte, maar dat hebben ze hier nooit geweten, dat ze liever een wijntje heeft dan thee. Al wordt die hier met liefde geschonken. De liefde die een slokje wijn in herinnering brengt, zit in haar hart. Thee lest haar dorst.

Een omhelzing? Ja, natuurlijk. Maar ze is reëel, ze hebben gedaan wat ze kunnen. Dat ze nu niet naast haar zitten, tekent niet wie ze zijn. Mooie kinderen, lieve kleinkinderen, in gedachten bij haar. Fysieke aanwezigheid is niet meer nodig, dat zou ze niet willen. Maar een omhelzing...

Haar nagels nog eens verzorgen? De vrouw met de mooie, rode krullen kan dat zo goed. Die heb ik al dagen niet gezien. Ik wacht even, misschien komt ze nog.

In bad, zou ze wensen. Wegdromen in het schuim. Terug in het huis met de vrolijke stemmen, de rommel, de ideeën. Lief en leed. Wegglijden in de warmte van het water, haar koude handen weer voelen, haar lichaam ontspannen.

Wat ik zeker weet: zingen met vriendinnen. Dat mist ze ontzettend, heeft ze wel eens verteld. Sopraan was ze, plezier hadden ze samen. Ze weet dat al die stemmen zijn verstild.

Lacht ze nu? Een heel zachte glimlach? Of was het de lichtval van haar lievelingsmoment op de dag: de zon rechtstreeks op haar bed.

Was ik toch bijna te snel. Een ongevraagd geschenk, warmte op haar wang.

De zee. Nergens gelukkiger dan aan zee. Met blote voeten in de branding, springen over de golven. Een zilte wolk nam ze dan mee terug naar haar atelier.

Natuurlijk; haar atelier. Raar bouwsel eigenlijk, wordt gezegd. Wat ze maakt, schijnt prachtig te zijn. Bijna niemand heeft het gezien. Daarvoor was ze onzeker. Is ze nog altijd: onzeker. Ze gaat haar weg op de achtergrond.

Haar diepste wens? Die heb ik haar nooit horen uitspreken: bewust een laatste zoen. Lang, lief, de wereld om hen heen vergetend.

*Nog iets?
Even die zonnestraal de tijd geven.*

*Nu dan?
Ja. Nu is het haar tijd.*